

det skulde være vanskeligt at bevise, hvorvidt en Fisker er omkommen eller kommen til Skade ved sin Fiskernæring, naar man dog har villet fastslaa det samme for den industrielle Virksomhed; thi det er ulige lettere at konstatere, hvorvidt en Mand er omkommen under sin Fiskeribedrift eller ved de Forhold, under hvilke denne Bedrift udøves, end det i mange Tilfælde er at afgøre, hvorvidt en Arbejder er kommen til Skade ved en bestemt Fabrikdrift eller de Forhold, under hvilke denne Virksomhed udøves. Jeg tror bestemt ikke, at man vil have nogen Vanskelighed i saa Henseende, og det vil næppe ske, at man kommer til at staa tvivlende over for et Spørgsmaal om, hvorvidt et Ulykkestilfælde virkelig maa siges at hidrøre fra hans Fiskeribedrift paa den Maade, som denne er defineret i Lovforslaget.

Det var de Anker, som det ærede kongevalgte Medlem havde at fremføre mod Lovforslagets § 1. — Med Hensyn til § 2 har jeg allerede berørt, at denne etablerer en positiv Arbejdsgiveransvarlighedslov ganske i Overensstemmelse med den gældende, for saa vidt den paagældende næringsdrivende altsaa ikke selv fisker, men lejer andre til mod Løn eller Betaling for hans Regning at fiske fra et ham tilhørende Fartøj; det vil altsaa sige: En næringsdrivende, hvis Næring gaar ud paa at have Skibe og Folk til at fiske for hans Regning, saaledes som det i noget Omfang finder Sted her til Lands, og som det i meget stort Omfang finder Sted i England, hvor overordentlig store Kapitaler ere bragte i Trawlfiskeri i Nordsøen, og hvor de paagældende Direktører, som have bragt deres Penge deri, jo absolut ikke deltage i selve Fiskergerningen. Mig forekommer det at være den naturligste Ting af Verden, naar vi have den Lovgivning, som vi have, saa i Analogi dermed at sige: En saadan næringsdrivende har simpelthen at forsikre sine Folk; og den Konsekvens, som deraf kunde resultere — nemlig i Tilfælde af Ulykke, hvor vedkommende havde forsømt at forsikre sine Folk — at den paagældende tilskadekomne eller omkomne efterladte ikke faa nogen Erstatning, er noget, som dette høje Ting og Rigsdagen heller ikke har skyet at gaa med til i den foreliggende langt mere omfattende Lov om Arbejderes Forsikring mod Ulykkestilfælde. Der vil det jo netop kunne forekomme, at en Arbejdsgiver ikke har forsikret sine Folk, og i saa Fald hæfter han for Erstatningen i Henhold til, hvad der baade i dette Ting og i det

andet Ting tydelig blev udtalt, og hvad man i dette høje Ting den Gang var enig i. Jeg ser derfor slet ikke, at man burde have nogen Betænkelighed ved i saa Henseende at følge det samme Princip i denne Lov. Tværtimod er jeg af den Mening, at der efter Industriforsikringsloven meget lettere vilde kunne tænkes det Tilfælde, at vedkommende Arbejdsgiver var mindre solid, end man vil kunne forudsætte, at de i denne Lovs § 2 omhandlede Virksomheder skulde være usolide; thi saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, drejer det sig her om ret betydelige Virksomheder og ret velstaaende Arbejdsgivere, som visselig ikke vilde undlade at forsikre deres Fiskere, hellere end selv at komme til at betale Forsikringssummen i Tilfælde af Ulykke. Det er ganske vist lettere, saaledes som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, godtgjorde, at kritisere Affattelsen af § 2 om den professionelle næringsdrivende — Grossisten, om jeg saa man sige, i Fiskeri — end at finde saa rammende og klare Udtryk, som ogsaa jeg for min Del kunde ønske at Loven maatte indeholde. Mig forekommer det dog, at den Definition, som her er givet af denne næringsdrivende som en, „der ikke personlig og til Stadighed er Deltager i Fiskeriets Udøvelse“, og som antager Fiskeren mod Vederlag „til for hans Regning at fiske fra Fartøj, som ikke tilhører Fiskeren, men den paagældende næringsdrivende eller andre“, maa være tilfredsstillende. Det har forekommet os under Forhandlingerne i det andet Ting om denne Sag at være de Udtryk, hvorved vi fik mest Sikkerhed for, at der blev mindst mulig Tvivl til Stede. Men selvfølgelig, hvis det ærede Medlem eller det Udvalg, som muligvis faar med denne Sag at gøre, kan finde endnu mere rammende Udtryk, vilde det jo kun være en Fordel. Sikkert er det en Opgave, der ikke er saa let; men jeg tror rigtignok ikke, at der i Praksis vil være nogen Tvivl om, hvem der menes.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Invaliditeten, hvis Ordning det ærede 11te kongevalgte Medlem ogsaa fandt meget afvigende fra den bestaaende Lovgivning om Arbejdernes Ulykkesforsikring, udtalte det ærede Medlem, at det vel meget sjældent vilde indtræffe, at der blev Tale om Invaliditet her, men at Lovens Motiv for disse Invaliditeter ikke er til Stede. Jeg ved ikke, hvad Lovens Motiv er andet end at bringe Hjælp til dem, som forulykke af Fiskerbefolkningen, og jeg kan ikke se, at man kan sige, hvis en Fisker f. Eks. faar begge